

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Afdeling)

18. februar 2016 *

»Voldgiftsbestemmelse — program for levering af landbrugsprodukter til Rusland — levering af oksekød — interventionsorganets manglende opfyldelse af kontrakten — anvendelig ret — forældelse — forsinket frigivelse af visse sikkerhedsstillelser for levering — delvis betaling af en transportfaktura — utilstrækkelig betaling i udenlandsk valuta af visse fakturaer — morarenter«

I sag T-164/14,

Calberson GE, Villeneuve-Garenne (Frankrig), ved advokaterne T. Gallois og E. Dereviankine,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved D. Bianchi og I. Galindo Martín, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Franske Republik ved D. Colas og C. Candat, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående et søgsmål i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgeren det tab, som denne har lidt som følge af fejl, som interventionsorganet angiveligt har begået i forbindelse med udførelsen af en kontrakt om transport af oksekød til Rusland i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 111/1999 af 18. januar 1999 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2802/98 om et program for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation (EFT L 14, s. 3) og Kommissionens forordning (EF) nr. 1799/1999 af 16. august 1999 om levering af oksekød til Rusland (EFT L 217, s. 20),

har

RETTEN (Syvende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. van der Woude, og dommerne I. Wiszniewska-Białecka og I. Ulloa Rubio (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. juli 2015,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Der blev i henhold til artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2802/98 af 17. december 1998 om et program for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation (EFT L 349, s. 12) på de i denne forordning fastsatte betingelser gennemført gratis levering til Rusland af visse landbrugsprodukter, idet Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i overensstemmelse med den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, var ansvarlig for, at aktionerne blev gennemført, og idet leveringsudgifterne, herunder til transport til havne eller grænseovergangssteder, eksklusive losning, og i givet fald udgifterne til forarbejdning i Fællesskabet, i overensstemmelse med denne forordnings artikel 2, stk. 3, blev fastagt ved licitation.
- 2 I forbindelse med den ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1799/1999 af 16. august 1999 om levering af oksekød til Rusland (EFT L 217, s. 20) afholdte licitation afgav sagsøgeren, selskabet Calberson GE, den 14. september 1999 til Office national interprofessionnel des viandes, de l'élevage et de l'aviculture (Ofival), nu Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer) (herefter »interventionsorganet«), et bud på fastsættelsen af forsendelsesomkostningerne ved levering af 5 000 ton oksekød i form af slagtekroppe, som udgjorde det i bilag II til den nævnte forordning beskrevne parti nr. 8.
- 3 Ved beslutning af 24. september 1999 tildelte Kommissionen bl.a. sagsøgeren leveringen af det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8.
- 4 I henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 111/1999 af 18. januar 1999 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2802/98 (EFT L 14, s. 13) og forordning nr. 1799/1999 blev den praktiske gennemførelse af Kommissionens forpligtelser i forbindelse med denne kontrakt overdraget til interventionsorganet. I praksis skulle interventionsorganet sikre opfyldelsen af de kontraktmæssige forpligtelser til betaling og frigivelse af den finansielle garanti.
- 5 Efter at have foretaget leveringen af det oksekød i form af slagtekroppe, der var omfattet af det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, anmodede sagsøgeren interventionsorganet om frigivelse af den sikkerhed for levering, som selskabet havde måttet stille i henhold til den nævnte forordning, og betaling af transportomkostningerne.
- 6 Da sagsøgeren mente, at selskabet ikke fuldt ud havde fået efterkommet sine krav, anlagde det den 10. juli 2000 sag ved tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris, Frankrig) med påstand om erstatning for det tab, som selskabet angiveligt har lidt som følge af den forsinkelse, som interventionsorganet havde udvist i forbindelse med at efterkomme selskabets anmodninger. Sagsøgeren kritiserede især det nævnte organ for dels at have betalt nogle regninger og frigivet visse sikkerhedsstillelser for sent, dels at have betalt fakturaer, som skulle betales i amerikanske dollars (USD), i franske francs (FRF) på grundlag af en uanvendelig vekselkurs. Ved afgørelse af 19. december 2001 fastslog den nævnte ret til fordel for forvaltningsdomstolene, at den ikke havde kompetence til at træffe afgørelse i tvisten. Tribunal administratif de Paris (forvaltningsdomstolen i Paris, Frankrig), for hvilken der var blevet anlagt sag den 22. januar 2002, frifandt interventionsorganet for sagsøgerens samme påstand ved dom af 30. juli 2007. Cour administrative d'appel de Paris (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Paris, Frankrig), for hvilken der var blevet iværksat appel den 28. september 2007, frifandt interventionsorganet for sagsøgerens samme påstand ved dom af 6. april 2010.

- 7 Da sagsøgeren havde iværksat en kassationsappel ved Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig), forelagde denne Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 16 i forordning nr. 111/1999. Med sit spørgsmål ønskede Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) nærmere bestemt oplyst, om denne bestemmelse skal fortolkes således, at den tillægger Domstolen kompetence til at træffe afgørelse i alle tvister vedrørende en licitation som den i hovedsagen omhandlede, navnlig i søgsmål om erstatning for tab, der skyldes fejl begået af interventionsorganet under gennemførelsen af den betaling, der skyldes tilslagsmodtageren, og frigivelsen af den sikkerhed for levering, der er stillet af tilslagsmodtageren til fordel for dette organ.
- 8 Ved dom af 17. januar 2013, Geodis Calberson GE (C-623/11, Sml., EU:C:2013:22), fastslog Domstolen, at artikel 16 i forordning nr. 111/1999, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1125/1999 af 28. maj 1999, skal fortolkes således, at den tillægger Domstolen kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende de betingelser, hvorunder det interventionsorgan, som er udpeget til at modtage bud, der er indgivet under en licitation vedrørende gratis leveringer af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation, foretager den betaling, der skyldes tilslagsmodtageren, og frigiver den sikkerhed for levering, der er stillet af tilslagsmodtageren til fordel for dette organ, navnlig i søgsmål om erstatning for tab, der skyldes fejl begået af interventionsorganet under gennemførelsen af disse transaktioner.
- 9 Ved dom af 11. marts 2013 ophævede Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) den afgørelse, der var truffet af tribunal administratif de Paris (forvaltningsdomstolen i Paris) den 30. juli 2007, og den dom, der var afsagt af cour administrative d'appel de Paris (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Paris) den 6. april 2010, og fastslog, at disse retter ikke havde kompetence til at træffe afgørelse om den af sagsøgeren nedlagte påstand om skadeserstatning.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. marts 2014 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 11 Den 9. juni 2014 indgav Kommissionen sit svarskrift.
- 12 Der blev indgivet replik og duplik henholdsvis den 22. september og den 17. december 2014.
- 13 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juli 2014 har Den Franske Republik fremsat anmodning om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstand.
- 14 Ved kendelse af 2. september 2014 har formanden for Rettens Syvende Afdeling tilladt denne intervention. Den Franske Republik har indgivet interventionsindlæg den 15. oktober 2014. Sagsøgeren og Kommissionen har indgivet deres bemærkninger hertil inden for de fastsatte frister.
- 15 Ved skrivelse af 11. juni 2015 har Retten anmodet parterne om at besvare et spørgsmål som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.
- 16 Sagsøgeren, Kommissionen og Den Franske Republik har afgivet indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 16. juli 2015.

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 7 691,60 EUR inklusive moms for de finansielle omkostninger, der er forbundet med den forsinkede frigivelse af sikkerhedsstillelserne for levering.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 81 817,25 EUR eksklusive moms og 6 344,17 USD for påløbne morarenter fra forfaldsdatoen for transportfakturaerne til tidspunktet for den faktiske betaling af disse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren »morarenter af morarenter«, svarende til 2% for hver måneds forsinkelse med betalingen af de ovennævnte morarenter (på 81 817,25 EUR eksklusive moms og 6 344,17 USD).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 17 400 EUR inklusive moms for restancen for en transportfaktura.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 30 580,41 EUR inklusive moms som følge af differencen ved en vekselkurs.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Subsidiært frifindes Kommissionen.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Den Franske Republik har nedlagt påstand om, at Kommissionen frifindes.

Retlige bemærkninger

Den relevante lovgivning

- 20 Sagsøgeren har anført, at da parterne ikke udtrykkeligt har angivet, hvilken lov der finder anvendelse på kontrakten, bør spørgsmålet om den lov, der skal finde anvendelse, afgøres efter artikel 5 i forordning nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177, s. 6, herefter »Rom I-forordningen«). På grundlag af principperne i denne forordning er det fransk lov, der finder anvendelse på den nævnte kontrakt.
- 21 Kommissionen har ikke bestridt, at den lov, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt, i henhold til Rom I-forordningen er fransk lov. Kommissionen har dog bemærket, at Retten i dom af 9. oktober 2002, Hans Fusch mod Kommissionen (T-134/01, Sml., EU:T:2002:246), og af 10. februar 2004, Calberson GE mod Kommissionen (T-215/01, T-220/01 og T-221/01, Sml., EU:T:2004:38), begge vedrørende offentlige vareindkøbskontrakter, der var indgået på grundlag af forordning nr. 111/1999, ikke fandt det nødvendigt at fastslå en lovgivning, der fandt anvendelse, og fortolkede denne forordning uden at henvise til en national lovgivning. Selv om Retten i disse sager fastslog, at der forelå et kontraktforhold mellem Kommissionen og hver tilbudsgiver, tog den således også hensyn til den omstændighed, at de regler, som udgjorde »kontraktens« genstand, fandtes i EU-forordninger, som skal fortolkes ensartet i alle medlemsstater.

- 22 Den Franske Republik har gjort gældende, at tvisten skal afgøres på grundlag af de kontraktvilkår, som i det væsentlige er fastsat i forordning nr. 111/1999 og nr. 1799/1999, og at disse forordninger skal fortolkes i deres sammenhæng for at afhjælpe mulige mangler. Den Franske Republik er ellers af den opfattelse, at hvis der skulle udpeges en lov, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt, ville det være fransk ret.
- 23 I medfør af artikel 340 TEUF »[bestemmes] Unionens ansvar i kontraktforhold [...] efter den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt«. Den ret, der finder anvendelse på en kontrakt, er den, som udtrykkeligt er fastsat i kontrakten, idet kontraktbestemmelser, hvorved parterne har udtrykt en fælles vilje, er afgørende i forhold til alle andre momenter, der kun kan tillægges betydning, såfremt en kontrakt er tavs om det pågældende spørgsmål (dom af 26.11.1985, Kommissionen mod CO.DE.MI., 318/81, Sml., EU:C:1985:467, præmis 20-22).
- 24 I nærværende sag foreligger der, således som Domstolen bemærkede i dom Geodis Calberson GE, nævnt i præmis 8 ovenfor (EU:C:2013:22, præmis 26-28), et kontraktforhold mellem Kommissionen, som ordregivende myndighed, og sagsøgeren. Med undtagelse af den pris, som parterne var enige om, er parternes respektive rettigheder og forpligtelser fastlagt i bestemmelserne i forordning nr. 111/1999 og nr. 1799/1999. Med hensyn til alle spørgsmål, der ikke er omhandlet i disse forordninger, fastlægger ingen af de to forordninger imidlertid, hvilken lov der finder anvendelse på den pågældende kontrakt.
- 25 I tilfælde, hvor en kontrakt er tavs, skal Unionens retsinstanser fastlægge, hvilken lov der finder anvendelse, med udgangspunkt i de almindelige processuelle retsgrundsætninger, som er anerkendt i medlemsstaterne, og ved anvendelse af den internationale privatret, navnlig Romkonventionen af 19. juni 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, som blev erstattet af Rom I-forordningen (jf. i denne retning dom af 11.11.2001, Kommissionen mod Oder-Plan Architektur m.fl., C-77/99, Sml., EU:C:2001:531, præmis 28, og af 17.3.2005, Kommissionen mod AMI Semiconductor Belgium m.fl., C-294/02, Sml., EU:C:2005:172, præmis 60).
- 26 I overensstemmelse med artikel 3 og 5 i Rom I-forordningen er »[e]n aftale [...] underlagt den lov, som parterne har vedtaget«, og »[i] det omfang parterne i henhold til artikel 3 ikke har aftalt, hvilken lov der finder anvendelse på en transportaftale, finder loven i det land, hvor transportøren har sit sædvanlige opholdssted, anvendelse, forudsat at modtagelsesstedet eller leveringsstedet eller befragterens sædvanlige opholdssted også er beliggende i dette land«. Er disse krav ikke opfyldt, »finder loven i det land, hvor det mellem parterne aftalte leveringssted er beliggende, anvendelse«.
- 27 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at transportøren har sit opholdssted i Frankrig, og at det fremgår af bilag II til forordning nr. 1799/1999, at modtagelsen af oksekødet til Rusland fandt sted i Frankrig.
- 28 Heraf følger, at denne tvist skal afgøres på grundlag af dens kontraktvilkår, dvs. på baggrund af bestemmelserne i forordning nr. 111/1999 og nr. 1799/1999, og på baggrund af fransk ret med hensyn til alle spørgsmål, der ikke er omhandlet i disse forordninger.

Formaliteten

Forældelsen

- 29 Kommissionen har gjort gældende, at der ved bedømmelsen af, om et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, skal tages hensyn til den omstændighed, at spørgsmålet om Unionens retsinstansers kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende licitationer, der blev åbnet som led i fødevarerhjælpen til Den Russiske Føderation, blev behandlet af Retten i dom Hans Fusch mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor (EU:T:2002:246), og dommen blev senere bekræftet ved dom Calberson GE mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor (EU:T:2004:38), hvori sagsøgeren

var part. Sagsøgeren anlagde imidlertid først nærværende sag i marts 2014, dvs. henholdsvis 10 og 12 år efter disse domme og 14 år efter de faktiske forhold. Søgsmålet er derfor forældet, og sagen bør afvises.

- 30 Sagsøgeren har gjort gældende, at den med Kommissionen indgåede kontrakt er en offentligretlig aftale, for så vidt som sagsøgeren handler som led i en serviceopgave med organisering af fødevarehjælp, og at sagsøgeren på grund af de opgaver, selskabet er blevet pålagt ved serviceopgaven, deltager i varetagelsen af en offentlig tjenesteydelsesopgave. Sagsøgeren har anført, at i henhold til fransk ret er forældelsen for offentligretlige juridiske personers ansvar i kontraktforhold reguleret i lov nr. 68-1250 af 31. december 1968 om forældelsesfrister for fordringer mod staten, amter, kommuner og andre offentlige organisationer (loi n° 68-1250, du 31 décembre 1968, relative à la prescription des créances sur l'État, les départements, les communes et les établissements publics, herefter »lov nr. 68-1250«). På grundlag af denne lov er selskabets ret til restitution ikke forældet.
- 31 Det bemærkes for det første, at det hverken i forordning nr. 111/1999 eller nr. 799/1999 præciseres, hvilke regler vedrørende forældelse der finder anvendelse på den pågældende kontrakt. Derfor finder fransk ret anvendelse, således som det er fastslået i denne doms præmis 28. For det andet finder bestemmelserne i civillovbogen (code civil) i henhold til fransk ret anvendelse, når der ikke findes en lex specialis.
- 32 Den almindelige forældelsesordning er fastlagt i den franske civillovbog. Denne ordning blev ændret ved lov nr. 2008-561 af 17. juni 2008 om ændring af den civilretlige forældelse (loi n° 2008-561 du 17 juin 2008, portant réforme de la prescription en matière civile, herefter »lov nr. 2008-561«), der trådte i kraft den 19. juni 2008. Inden denne reform var den almindelige civilretlige forældelse på 30 år på grundlag af den tidligere artikel 2262 i civillovbogen. Efter reformen forældes sager vedrørende fordringer og løsøre i overensstemmelse med den nævnte civillovbogs artikel 2224 efter fem år regnet fra det tidspunkt, hvor den berettigede får eller burde få kendskab til de forhold, der giver den pågældende grundlag for at fremsætte sit krav. Civillovbogens artikel 2241 bestemmer, at et sagsanlæg – selv om foreløbige forholdsregler – afbryder forældelsesfristen og præklusionsfrisen, og at det samme gælder, når der anlægges sag ved en ret, der ikke har kompetence, eller når sagens anlæggelse ved retten annulleres som følge af en procedurefejl. I henhold til denne lovs artikel 2242 har den afbrydelse, som følger af sagsanlægget, virkning, indtil sagen slettes. Endelig bestemmes det i denne lovs artikel 2231, at afbrydelsen sletter den erhvervede forældelsesfrist og udløser en ny frist af samme varighed som den tidligere. Artikel 1 og 2 i lov nr. 68-1250, hvis anvendelse er blevet påberåbt af sagsøgeren som lex specialis, fastsætter en forældelsesfrist på fire år fra den første dag i det år, der følger efter det år, hvor rettighederne blev erhvervet. Denne frist afbrydes ved alle sager, der anlægges ved en ret, selv om den ret, for hvilken sagen er anlagt, ikke har kompetence til at påkende den. I et sådant tilfælde løber der en ny frist fra den første dag i det år, der følger efter det år, hvor dommen har fået retskraft.
- 33 I nærværende sag blev sagsøgerens sagsanlæg ved tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris) og ved tribunal administratif de Paris (forvaltningsdomstolen i Paris) mod interventionsorganet anlagt henholdsvis den 10. juli 2000 og den 22. januar 2002 (jf. præmis 6 ovenfor), inden for de i præmis 32 ovenfor anførte forældelsesfrister. Det samme gør sig gældende for nærværende sag, der blev anlagt den 7. marts 2014, dvs. mindre end et år efter den dom, hvorved Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) afsluttede behandlingen af sagerne ved de franske forvaltningsdomstole (jf. præmis 9 ovenfor).
- 34 Heraf følger, at sagsøgerens ret til tilbagebetaling ikke er forældet, hverken i henhold til den franske civillovbog eller i det af sagsøgeren anførte tilfælde, hvor bestemmelserne i lov nr. 68-1250 vedrørende forældelse finder anvendelse.

- 35 Henset til det ovenfor anførte må sagen antages til realitetsbehandling, uden at det er nødvendigt at afgøre, om den pågældende kontrakt, som hævdet af sagsøgeren, skal kvalificeres som offentlig, eller om lov nr. 68-1250 finder anvendelse som *lex specialis*.

Den påståede udvidelse af søgsmålets genstand i replikken

- 36 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, gjort gældende, at sagsøgeren i replikken uretmæssigt har udvidet søgsmålets genstand, således som denne er fastlagt i stævningen. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at der i stævningen klart henvises til en »kontrakt« om transport af »oksekød« inden for rammerne »[af] forordning nr. 111/1999 og [af] forordning nr. 1799/1999«, og at sagsøgeren i stævningen kun har citeret og som bilag vedlagt sit bud af 14. september 1999 (jf. præmis 2 ovenfor), som vedrører det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8. I sin replik har sagsøgeren derimod gjort gældende, at den pågældende kontrakt er kontrakten med »alle partier regnet sammen« om transport af »landbrugsprodukter«, som er omfattet af forordning nr. 111/1999, og henviser ikke længere til forordning nr. 1799/1999, som kun er relevant for parti nr. 8. Den blotte angivelse i stævningen af visse fakturaer vedrørende andre partier er efter Kommissionens opfattelse ikke tilstrækkelig til efter artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 at lægge til grund, at disse partier også udgjorde en del af søgsmålets genstand.
- 37 Den Franske Republik har tilføjet, at sagsøgeren med Fællesskabet har indgået lige så mange kontrakter, som selskabet har afgivet bud for, som Kommissionen har antaget. Under disse omstændigheder har sagsøgeren ved i stævningen kun at nedlægge påstand om anvendelse af den kontrakt, som forbinder selskabet med Kommissionen med hensyn til det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, afgrænset søgsmålets genstand til en enkelt kontrakt. Den Franske Republik har ligeledes bemærket, at et søgsmål om erstatning i kontrakt i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5a, i procesreglementet af 2. maj 1991 skal ledsages af den kontrakt, der indeholder voldgiftsklausulen. Såfremt stævningen omfattede andre partier, burde der heri have været fremlagt de kontrakter, som blev indgået for disse.
- 38 Sagsøgeren har bestridt samtlige disse påstande og gjort gældende, at selskabets søgsmål »omfatter hele den kontrakt, som blev indgået i henhold til forordning nr. 111/1999, alle de omstridte partier regnet sammen«. Det følger klart af de i stævningen fremsatte påstande om betaling og af de til støtte herfor påberåbte beviser, nemlig de fakturaer, der kræves betalt, som omfatter forskellige partier i forskellige gennemførelsesforordninger til denne forordning, at søgsmålets genstand ikke var afgrænset til det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8. Det var kun til illustration, at der blev henvist til det valgte bud for dette særlige parti.
- 39 I henhold til artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 har sagsøgeren pligt til at fastlægge søgsmålets genstand og til at fremlægge sine påstande i stævningen.
- 40 Det må i det foreliggende tilfælde bemærkes, at sagsøgeren i indledningen af stævningen, således som Kommissionen og Den Franske Republik med rette har gjort gældende, klart har angivet, at »selskabet inden for rammerne af den forsyning til fordel for [Rusland], der er fastsat i [f]orordning (EF) nr. 111/1999 [...] og [f]orordning nr. 1799/1999, har fået tildelt en kontrakt af Kommissionen med henblik på transport af oksekød fra det franske område til dette land«, og at den praktiske gennemførelse af Kommissionens forpligtelser »i forbindelse med denne kontrakt« »[i] henhold til [disse] [f]orordninger« var blevet overdraget til interventionsorganet. Sagsøgeren har endvidere anført, at selskabet »[u]nder kontraktens gennemførelse« havde talrige vanskeligheder forbundet med interventionsorganets angivelige fejl.

- 41 Den blotte henvisning i stævningen til visse fakturaer, der i det væsentlige vedrører andre partier end parti nr. 8, er, henset til artikel 44, stk. 1, i procesreglementet af 2. maj 1991, ikke tilstrækkelig til at fastslå, at søgsmålets genstand som anført i replikken også drejede sig om kontrakterne vedrørende de kontrakter, som sagsøgeren har fået tildelt på grundlag af Kommissionens forordning (EF) nr. 556/1999 af 12. marts 1999 om levering af oksekød til Rusland (EFT L 68, s. 19) (parti nr. 1, 2 og 3), Kommissionens forordning (EF) nr. 712/1999 af 31. marts 1999 om forsendelse af svinekød til Rusland (EFT L 89, s. 54) (parti nr. 6) og Kommissionens forordning (EF) nr. 1133/1999 af 28. maj 1999 om levering af oksekød til Rusland (EFT L 89, s. 64) (parti nr. 1 og 2).
- 42 Den omstændighed, at de forordninger, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, og som for første gang er blevet fremført i replikken, alle er gennemførelsesforordninger til forordning nr. 111/1999, er ikke relevant, da hver gennemførelsesforordning til denne forordning fastsætter en ny udbudsprocedure i forbindelse med tildelingen af en ny kontrakt. I henhold til artikel 5, stk. 1, litra c), i forordning nr. 111/1999 skal et bud for at komme i betragtning i øvrigt vedrøre et enkelt parti. Sagsøgeren havde således ikke mulighed for at afgive et bud for flere partier eller at gøre det bud, som selskabet afgav, betinget af Kommissionens antagelse af andre bud afgivet for andre partier i henhold til den nævnte forordning eller andre forordninger.
- 43 Forordning nr. 111/1999 fastsætter ganske vist de almindelige gennemførelsesbestemmelser til programmet for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation, og disse almindelige gennemførelsesbestemmelser er fælles og finder anvendelse på de forskellige forordninger, som sagsøgeren har nævnt i replikken. Artikel 1 og 2 i forordning nr. 111/1999 bestemmer imidlertid, at indledning af en licitation med henblik på tildeling af særlige leverancer sker via særforordninger, som f.eks. forordning nr. 1799/1999, nr. 556/1999, nr. 712/1999 og nr. 1133/1999. Det kan derfor ikke lægges til grund, at de tildelinger af særlige leverancer, som blev foretaget inden for rammerne af disse særforordninger, udgør gennemførelsen af en enkelt kontrakt, som omfattede syv forskellige partier.
- 44 Desuden angiver artikel 5, stk. 1, litra a) og c), i forordning nr. 111/1999 klart, at de bud, der indgives til interventionsorganet, skal indeholde en præcis henvisning til forordningen om åbning af licitationen for hvert parti, og at hvert bud skal vedrøre et enkelt parti og hele dette parti. Det bud, der er vedlagt som bilag til stævningen, vedrører det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, som under ingen omstændigheder kan illustrere omfanget af de forpligtelser, som sagsøgeren har påtaget sig inden for rammerne af programmet for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation, da hvert bud er forskelligt fra hinanden og har været afgivet i forbindelse med forskellige licitationer.
- 45 Henvisningen til andre partier end parti nr. 8 i forordning nr. 1799/1999 i replikken udgør derfor en udvidelse af søgsmålets genstand, som skal afvises fra realitetsbehandling.

Realiteten

- 46 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet nærmere bestemt fremsat fire påstande. Den første påstand vedrører den forsinkede frigivelse af visse sikkerhedsstillelser for levering. Den anden påstand vedrører den forsinkede betaling af visse transportfakturaer. Den tredje påstand vedrører den delvise betaling af en transportfaktura. Den fjerde påstand vedrører den manglende betaling i ikke-kontraktmæssig udenlandsk valuta af visse fakturaer.
- 47 Retten finder det hensigtsmæssigt at undersøge den første, den tredje og den fjerde påstand før den anden påstand.

Den første påstand vedrørende den forsinkede frigivelse af visse sikkerhedsstillelser for levering

- 48 Sagsøgeren har gjort gældende, at tre sikkerhedsstillelser for levering, som selskabet havde stillet, blev frigivet med forsinkelse, uden at interventionsorganet angav nogen begrundelse, som kunne godtgøre denne forsinkede frigivelse, og selskabet har nedlagt påstand om erstatning for omkostningerne foranlediget af denne forsinkelse. Selskabet har gjort gældende, at den ubegrundede nægtelse af at frigive sikkerhedsstillelserne udgør en ansvarspådragende fejl for administrationen og henvist til, at i overensstemmelse med artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 111/1999 frigives sikkerheden for levering, når tilslagsmodtageren fremlægger bevis for, at han har gennemført leveringen.
- 49 Kommissionen har bemærket, at når der mangler væsentlige oplysninger i stævningen, såsom en henvisning til de specifikke leveringer, skal påstanden afvises på grundlag af 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991. Under alle omstændigheder er Kommissionen af den opfattelse, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have afholdt de omkostninger, som blev foranlediget af den nævnte forsinkelse og bemærker, at omkostningerne til bankgarantierne var medtaget i den pris, der var angivet i det af selskabet indgivne bud. Selv om forordning nr. 111/1999 ikke fastsætter nogen frist for frigivelsen af sikkerhedsstillelser, indebærer dette efter Kommissionens opfattelse i øvrigt ikke, at frigivelsen skal foretages samme dag som interventionsorganets modtagelse af dokumentationen. Kommissionen har anført, at interventionsorganet skal undersøge dokumentationen, inden sikkerhedsstillelsen frigives, og betalingen foretages, da der ellers skal rettes et krav mod tilbudsgiveren, hvis det efter kontrollen viser sig, at leveringsbetingelserne ikke er blevet overholdt. I det foreliggende tilfælde kan de af sagsøgerne angivne leveringsforsinkelser, dvs. 18 og 30 dage, ikke på nogen måde betragtes som urimelige.
- 50 Den Franske Republik har gjort gældende, at de af sagsøgeren fremlagte fakturaer til støtte for sin påstand er udstedt på datoer forud for indgåelsen af kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, og at de derfor ikke kan knyttes til den nævnte kontrakt.
- 51 Det skal i lighed med det af Den Franske Republik anførte bemærkes, at fakturaerne med ref. nr. BRU 9132021 og BRU 9132022, som sagsøgeren har fremlagt til støtte for selskabets krav, er udstedt den 3. og den 9. august 1999, dvs. på datoer forud for sagsøgerens afgivelse af sit bud til interventionsorganet den 14. september 1999 og for Kommissionens beslutning om tildeling af det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8 til sagsøgeren den 24. september 1999. Disse fakturaer kan derfor ikke anses for tilknyttet kontrakten vedrørende det nævnte parti.
- 52 Den første påstand skal derfor under alle omstændigheder forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse i henhold til artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991.

Den tredje påstand vedrørende den delvise betaling af en transportfaktura

- 53 Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om selskabet har udført samtlige de kontraktmæssige transportydelser og begrundet dette forhold ved at forelægge interventionsorganet den relevante dokumentation, har sidstnævnte uden at give nogen begrundelse herfor ikke betalt hele fakturaen med ref. nr. BRU 9131606. Sagsøgeren har derfor krævet, at Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 17 400 EUR, som svarer til det skyldige restbeløb med hensyn til denne faktura.
- 54 Kommissionen har gjort gældende, at denne påstand ikke er i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991, da sagsøgeren blot har anført, at beløbet på 17 400 EUR ikke er blevet betalt, uden angivelse af nogen begrundelse med hensyn til spørgsmålet om, hvad det nævnte beløb svarer til, de oplysninger, som blev fremsendt til interventionsorganet til støtte for denne betalingsanmodning, eller hvorfor dette beløb skal betales. Kommissionen har under alle omstændigheder gjort gældende, at læsningen påhviler tilslagsmodtageren, således som det er fastslået

i dom Calberson GE mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor (EU:T:2004:38, præmis 147-149), og at sagsøgerens bud faktisk angav omkostningerne vedrørende håndtering og læsning. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at den ikke kan være ansvarlig for de forsinkelser, som sagsøgeren hævder at have lidt i forbindelse med læsningen af varen.

- 55 Den Franske Republik har anført, at den af sagsøgeren fremlagte faktura til støtte for sin påstand er udstedt på en dato forud for indgåelsen af kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8.
- 56 Det må i lighed med det af Den Franske Republik anførte konstateres, at den af sagsøgeren fremlagte faktura af 6. juli 1999 til støtte for sin påstand er udstedt på en dato forud for indgåelsen af kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, dvs. den 24. september 1999. Denne faktura kan derfor ikke knyttes til den nævnte kontrakt.
- 57 Den tredje påstand skal derfor under alle omstændigheder forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse i henhold til artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991.

Den fjerde påstand vedrørende den manglende betaling i ikke-kontraktmæssig udenlandsk valuta af visse fakturaer

- 58 Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at en fordring i udenlandsk valuta i henhold til fransk ret kan afvikles ved en indbetaling i national valuta, såfremt valutaomregningen foretages på betalingsdagen. I det foreliggende tilfælde blev »et af de partier«, som blev tildelt sagsøgeren, og som skulle betales i amerikanske dollars, betalt i franske francs. Selskabet har således anført, at »fire« af de pågældende fakturaer på i alt 402 281 USD blev betalt »ved en indbetaling af beløbet i franske francs svarende til 390 334,62 EUR«, selv om indbetalingen, hvis den anvendte vekselkurs havde været kursen på indbetalingsdagen (»1,0463/0,9557«), burde have modsvaret 420 915,03 EUR. Sagsøgeren har derfor krævet, at Kommissionen tilpligtes at betale selskabet forskellen, dvs. 30 580,41 EUR.
- 59 Kommissionen har gjort gældende, at påstanden som følge af visse selvmodsigelser og den manglende klarhed ikke opfylder kravene i artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991. Under alle omstændigheder har cour administrative d'appel de Paris (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Paris) allerede i sin dom af 6. april 2000 fastslået, at sagsøgerens fakturaer var angivet i såvel amerikanske dollars som franske francs.
- 60 Den Franske Republik har anført, at sagsøgeren ikke har identificeret den kontraktbestemmelse, der ligger til grund for den af selskabet påberåbte hævdede forpligtelse til at betale i amerikanske dollars. For at et bud kan komme i betragtning kræver artikel 5, litra d), i forordning nr. 111/1999 tværtimod, at de forskellige beløb udtrykkes i euro. Sagsøgerens bud for levering af det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8 blev faktisk udtrykt i euro og ikke i amerikanske dollars. I henhold til i det af sagsøgeren påberåbte i fransk ret gældende princip bør der under alle omstændigheder tages hensyn til en forskel på 6 705,45 EUR.
- 61 Det skal bemærkes, at det følger af artikel 21, første afsnit, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som finder anvendelse på Retten i medfør af nævnte statuts artikel 53, og af artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991, at en stævning bl.a. skal indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og det nævnte procesreglement (jf. analogt dom af 12.1.1995, Viho mod Kommissionen, T-102/92, Sml., EU:T:1995:3, præmis 68, og af 27.11.1997, Tremblay m.fl. mod

Kommissionen, T-224/95, Sml., EU:T:1997:187, præmis 79). Det tilkommer ligeledes ikke Retten at forsøge ved hjælp af bilagene at klarlægge, hvilke anbringender der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bilagene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning (jf. analogt dom af 2.2.2012, Grækenland mod Kommissionen, T-469/09, EU:T:2012:50, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

- 62 Hvad i det foreliggende tilfælde angår den angivelige fordring inden for rammerne af denne påstand skal det i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at sagsøgeren i stævningen har gjort gældende, at »et af de partier«, som blev tildelt selskabet, var blevet angivet i amerikanske dollars, uden at angive hvilken. Sagsøgeren nævner derefter »fire fakturaer« på i alt 402 281 USD, som er omfattet af dette parti, uden dog at fremlægge dem som bilag eller give yderligere oplysninger med hensyn til disse fakturaer.
- 63 Det fremgår imidlertid ikke klart af stævningen, om sagsøgeren bestrider den omstændighed, at de pågældende fakturaer blev betalt i franske francs i stedet for amerikanske dollars, eller om selskabet tværtimod har begrænset sig til at anfægte den anvendte valutakurs. Sagsøgeren har således anført, at »det er et princip, at en fordring i udenlandsk valuta i henhold til fransk ret kan afvikles ved en indbetaling i national valuta, såfremt valutaomregningen foretages på betalingsdagen«, hvilket tyder på, at selskabet har begrænset sig til at bestride vekselkursen mellem franske francs og amerikanske dollars. I stedet for at angive, hvad denne vekselkurs ville have været, har selskabet desuden henvist til vekselkursen mellem amerikanske dollars og euro uden nærmere oplysninger i stævningen om den præcise dato, det har taget udgangspunkt i.
- 64 Under disse omstændigheder er nærværende påstand ikke i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991 og skal afvises.
- 65 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at det blandt de fire fakturaer, der er vedlagt som bilag til replikken, kun er fakturaen med ref. nr. BRU 0135699, som nævner leveringen af det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8 og dermed kan knyttes til kontrakten vedrørende det nævnte parti.
- 66 Det må imidlertid for det første fastslås, at denne faktura er angivet i såvel amerikanske dollars (108 173,76 USD) som franske francs (717 289,39 FRF), og at sagsøgeren ikke har bevist, at denne faktura skulle have været betalt i amerikanske dollars. Det bemærkes i denne henseende, at selv om det efter artikel 5 i forordning nr. 111/1999 kræves, at et bud for at komme i betragtning skal udtrykkes i euro, foreskriver denne forordning intet om betalingsmetoderne for betaling af fakturaer. Bestemmelserne i forordning nr. 111/1999 fastsætter således ikke, at betaling for leveringerne foretages i en bestemt valuta. Det skal i øvrigt bemærkes, at den valuta, der var gældende på tidspunktet for kontraktens indgåelse den 24. september 1999, var franske francs.
- 67 For det andet må det fastslås, at sagsøgeren ikke har påstået, at interventionsorganet i franske francs betalte et andet beløb end det i fakturaen angivne beløb på 717 289,39 FRF.
- 68 På dette grundlag skal den fjerde påstand, så vidt Retten kan forstå den, under alle omstændigheder forkastes.

Den anden påstand om den manglende betaling af morarenter

- 69 Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om selskabet har udført samtlige de i kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8 fastsatte transportydelser og forelagt interventionsorganet dokumentationen, har sidstnævnte betalt de omtvistede fakturaer for sent uden nogen begrundelse. Sagsøgeren har derfor krævet, at Kommissionen tilpligtes at betale selskabet morarenter og morarenter af de nævnte renter. Sagsøgeren har også gjort gældende, at forordning

nr. 111/1999 ikke indeholder nogen bestemmelse hvad angår betalingsfristerne for transportydelserne eller de gældende morarentesatser. Selskabet mener derfor, at der skal henvises til de franske forvaltningsretlige principper om disse spørgsmål. Sagsøgeren har i overensstemmelse med disse principper gjort gældende, at betalingen skulle have fundet sted mod forelæggelse af fakturaen på tidspunktet for afhentning eller levering af varen, eller ved modtagelsen af fakturaen, når den ikke blev betalt på tidspunktet for afhentningen eller leveringen, og at den forsinkede betaling automatisk og uden videre udløser morarenter.

- 70 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, i det væsentlige anført, at denne påstand bør afvises for alle fakturaerne, enten fordi de ikke skulle have været betalt, fordi interventionsorganet betalte dem, inden sagsøgerens påkrav blev fremsendt til interventionsorganet, fordi fakturaerne ikke er tilknyttet søgsmålets genstand, eller fordi den fornødne dokumentation for betaling af fakturaerne ikke er blevet fremlagt. Da der ikke er fastsat nogen endelig betalingsfrist i forordning nr. 111/1999 eller nr. 1799/1999, kan det i øvrigt ikke lægges til grund, at disse fakturaer skulle betales kontant. Det er nemlig nødvendigt at give betalingsorganet en rimelig frist for at efterprøve de anmodninger, der rettes til det. Den Franske Republik har tilføjet, at den franske civillovbog ligeledes fastslår, at morarenter ikke påløber uden videre, men kun efter påkrav til debitor for betalingsforpligtelsen.
- 71 For det første skal påstanden om betaling af morarenter for de fakturaer, hvis fakturadato ligger forud for indgåelsen af kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, dvs. den 24. september 1999, i lighed med det af Kommissionen og Den Franske Republik anførte afvises, idet disse fakturaer ikke kan knyttes til søgsmålets genstand, således som denne er fastlagt i stævningen. Herefter skal denne påstand vedrørende fakturaerne med ref. nr. BRU 9131230, BRU 9131356, BRU 9131823, BRU 9131824, BRU 9132738, BRU 9132739, BRU 9132764, BRU 9132021, BRU 9132022, BRU 9131606, BRU 9132744 og BRU 9132743 afvises.
- 72 For det andet har sagsøgeren ikke bestridt, at fakturaerne med ref. nr. BRU 9132954, BRU 9133012, BRU 9133148, BRU 9133149, BRU 9133152, BRU 9133153, BRU 9133286, BRU 9134237, BRU 9133287, BRU 9133917, BRU 0135094, BRU 0135699 og BRU 0136077 blev betalt inden påkravene til interventionsorganet den 3. april 2000. Selskabet har imidlertid gjort gældende, at det på grundlag af fransk forvaltningsret ikke er nødvendigt med et sådant påkrav for at udløse morarenter.
- 73 I denne forbindelse finder fransk ret, som det fremgår af præmis 28 ovenfor, kun anvendelse på kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, såfremt forordning nr. 111/1999 og nr. 1799/1999, således som de er blevet fortolket i retspraksis, ikke indeholder nogen angivelse vedrørende den konkrete anvendelse af kontraktvilkårene.
- 74 I nærværende sag har Retten, således som Kommissionen har fremhævet, imidlertid allerede i forbindelse med gennemførelsen af en kontrakt om levering af transportydelser, som også blev tildelt sagsøgeren af Kommissionen på grundlag af forordning nr. 111/1999, fastslået, at det først på tidspunktet for påkravet til debitor kan fastslås, at der foreligger en forsinket betaling, og at det ikke i leveringskontrakten er fastsat, at der uden videre sker et påkrav ved forfaldsdagens udløb (jf. i denne retning dom Calberson GE mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, EU:T:2004:38, præmis 144 og den deri nævnte retspraksis). Retten henviste således ikke til en national bestemmelse, men til tidligere retspraksis, hvorved forordning nr. 111/1999 også blev fortolket (dom Hans Fusch mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, EU:T:2002:246, præmis 78). På grund af den særlige karakter af kontrakten vedrørende det i bilag II til forordning nr. 1799/1999 beskrevne parti nr. 8, idet parternes respektive rettigheder og forpligtelser er fastlagt i bestemmelserne i forordning nr. 111/1999 og nr. 1799/1999, bør der således i videst muligt omfang sikres en ensartet fortolkning af de kontrakter, der indgås som følge af disse bestemmelser. Heraf følger, at fransk ret, som kun finder anvendelse på kontrakten i tilfælde, hvor kontrakten er tavs, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke kan regulere spørgsmålet om morarenter.

- 75 Det følger heraf, at da sagsøgeren ikke over for interventionsorganet fremsatte påkrav om at betale inden den 3. april 2000, datoen for sagsøgerens første påkrav, bør påstanden om betaling af morarenter for de fakturaer, som er blevet betalt forud for denne dato, dvs. fakturaerne med ref. nr. BRU 9132954, BRU 9133012, BRU 9133148, BRU 9133149, BRU 9133152, BRU 9133153, BRU 9133286, BRU 9134237, BRU 9133287, BRU 9133917, BRU 0135094, BRU 0135699 og BRU 0136077, afvises.
- 76 Hvad for det tredje angår fakturaen med ref. nr. BRU 0137658 af 18. maj 2000 fremgår det ikke af sagens akter, at den har været genstand for et påkrav. Det skal nemlig bemærkes, at det påkrav af 29. maj 2000, der er indeholdt i sagens akter, ikke henviser til denne faktura, men til en anden faktura af 2. februar 2000. Henset til det manglende påkrav skal sagsøgerens påstand vedrørende fakturaen med ref. nr. BRU 0137658 ligeledes afvises.
- 77 Hvad for det fjerde angår fakturaen med ref. nr. BRU 0135473 skal det bemærkes, at det i artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 111/1999 er fastsat, at en betalingsanmodning skal ledsages af forskellige bilag (kopi af transportdokumenterne, overtagelsesattesten, kopi af eksportlicensen osv.), uden hvilke der ikke kan foretages nogen betaling. Den blotte udstedelse af en faktura giver således ikke ret til betalingen.
- 78 I det foreliggende tilfælde fremgår det af stævningen, at fakturaen med ref. nr. BRU 0135473 af 2. februar 2000 blev betalt i to rater, henholdsvis den 23. maj og den 13. juni 2000. Som Kommissionen har understreget, fremgår det imidlertid af bilagene til stævningen, at betalingen ikke kunne finde sted tidligere med den begrundelse, at interventionsorganet ikke havde modtaget alle de krævede dokumenter. Interventionsorganet anmodede sagsøgeren om disse ved skrivelse af 18. maj 2000. Det fremgår af bilag 14 til stævningen, at sagsøgeren ved skrivelse af 22. maj 2000 fremsendte visse dokumenter, men at selskabet undlod at fremsende mindst ét af de dokumenter, der var anmodet om, nemlig transportdokumentet (CMR), der svarer til toldformularen med referencenr. EX1 294905. Idet der ikke er blevet ført bevis for sagsøgerens fremsendelse inden den 13. juni 2000 af alle de krævede dokumenter for at foretage betalingen, skal selskabets påstand vedrørende denne faktura forkastes. I mangel af en forfalden gæld kan morarenter ikke begynde at løbe.
- 79 Hvad endelig angår fakturaerne med ref. nr. BRU 0135095, BRU 0136486 og BRU 9133916 svarer disse til yderligere omkostninger til parkering i Rusland. Det fremgår imidlertid af bilagene til stævningen, at interventionsorganet med hensyn til disse fakturaer havde angivet, at de først kunne betales, når der forelå en godkendelse fra Kommissionens tjenestegrene, og sagsøgeren havde angivet at være indforstået hermed. Sagsøgeren kan derfor ikke gøre gældende, at disse fakturaer skulle have været betalt otte dage efter, at de blev fremsendt til interventionsorganet. Sagsøgeren har heller ikke påvist, at betalingen af disse fakturaer den 13. juni 2000 blev foretaget for sent i forhold til det tidspunkt, hvor Kommissionens tjenestegrene gav tilladelse til, at disse fakturaer blev betalt. Påstanden om morarenter skal derfor forkastes, for så vidt som den vedrører de samme fakturaer, da sagsøgeren ikke har godtgjort det tidspunkt, hvor betalingen af disse fakturaer forfaldt til betaling.
- 80 Det følger heraf, at den anden påstand bør forkastes i sin helhed.
- 81 I lyset af det ovenstående skal alle sagsøgerens påstande, så vidt som Retten kan forstå dem, forkastes.
- 82 Kommissionen vil herefter være at frifinde i det hele.

Sagens omkostninger

- 83 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

- ⁸⁴ Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Det følger heraf, at Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Afdeling):

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) Calberson GE betaler sagens omkostninger.**
- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.**

Van der Woude

Wiszniewska-Białecka

Ulloa Rubio

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. februar 2016.

Underskrifter